

трябва да отговорим на въпроса: доколко „нелепи“ са били писмата на Цезар и Нерон и защо са „неправилни“ средновековните легенди за Вергилий?

Поетът не прави критичен анализ на древните документи. Твърденията му, че те са „антични“, може да са послужили за изпълнението на някаква политическа поръчка в епохата на Реформацията през XVI–XVII в. в Западна Европа. Целта на поръчката е била противопоставянето на „варварската съвременност“ и „прекрасната античност“. Вж. подробности в книгата „Библейска Рус“. Във всеки случай ясно се вижда, че Петрарка или някой друг от негово име е създавал митичния свят на „древността“, без да се пита: през коя епоха в действителност Цицерон е писал съчиненията си? Двеста години преди Петрарка или хиляда и четиристотин? Не е изключено, че тази дейност се е разгърнала не през XIV в., а през XVI–XVII в., в епохата на Реформацията. И после лукаво е била отместена в XIV в. и приписана на Петрарка, за да придобие авторитет. Петрарка или някой от негово име рязко противопоставя „античната цивилизованост“ на реалността през XVI–XVII в., наречена по-късно „феодално варварство“.

4.2. ПЕТРАРКА Е ПИСАЛ НА ХОРА, ОБЯВЕНИ ДНЕС ЗА „АНТИЧНИ“ ПЕРСОНАЖИ

Нататък се сблъскваме със съвсем странни неща. Оказва се, че ПЕТРАРКА Е ПИСАЛ НА ТИТ ЛИВИЙ [644], [1340]. Днешните коментатори се опитват да ни убедят, че ЛИЧНОТО ПИСМО НА ПЕТРАРКА ДО „АНТИЧНИЯ“ ТИТ ЛИВИЙ било само проява на странна екзалтация от страна на поета. Всички поети, видете ли, били фантазори. Твърдят, че Петрарка е беседвал САМО ВЪВ ВЪОБРАЖЕНИЕТО СИ с герои от „далечното минало“ КАТО СЪС СВОИ СЪВРЕМЕНИЦИ. Не бивало да разбираме писмото му до „античните герои“ буквално. Но дали е така? Дали едно такво писмо не означава просто, че Петрарка и Тит Ливий са съвременници? И че по-късните Скалигерови редактори от XVI–XVII в. лекичко са редактирали оригинала от XIV в., за да „откъснат“ Ливий от Петрарка и да „изпратят“ първия в далечното минало. Петрарка уж възкликва патетично: „О, защо съдбата не ми позволи да живея в твоето време... В сладостните си мечти си представям как живея сред тези велики хора, а не сред крадците и бандитите (! – А. Ф.), които ме заобикалят“ [644]. И по-нататък: „Започнах с най-голямо усърдие... да изучавам древността, понеже моето време дотолкова не ми допада, че... винаги съм искал да се бях родил в някой друг век, да забравя своя век, винаги съм се опитвал душевно да съм в друго време“ [644].